

Да го отвлеца отъ тия жестоки мисли попитахъ:

— Какво си написалъ на дветъ крайни страници. Нищо не можахъ да прочета. Тѣ сж омазнени.

— Тамъ писахъ остжплението отъ Каймак-Чаланъ, до момента на моето падане въ несвѣсть отъ прѣснатитъ парчета на зарилия ме снаряждъ.

— А какъ те зари снаряда? — за пръвъ пжтъ го питахъ за началото на неговото злощастие.

— Отъ де да знамъ какъ ме е зарилъ . . . Тѣ вляха като градушка, обсипваха ни—на човѣкъ по десетъ, по двадесетъ, по сто... Азъ искахъ да изпълня заповѣдта на полковия командиръ и остжпя заедно съ една часть отъ спасеното полково имущество. Но не успѣхъ. Още не направишь 50 крачки отъ галерията, паднахъ подъ удариритъ на прѣсналитъ се около насъ снаряди, които ломяха камънитъ и изригваха прѣстъ. Какво е станало после не помня. Следъ нѣколко дни се оборавахъ въ една болница напълно безпомощенъ, парализиранъ и негоденъ за нищо.

— Сестро, викатъ ви . . . Болни сж дошле — прекжна разговора ни единъ отъ служителитъ. Помилвахъ челото на Тихолъ и отидохъ да приемамъ новопристигналитъ. Капнала съмъ отъ умора. Не мога и писмата си да прочета.

VII

14 Ноемврий.

Братъ ми Смилецъ пристигна отъ село. Заминава за фронта. Покрусенъ е и не смѣе да ми каже какво е станало. Колкото и да се мжчеше да прикрие тжгата си, азъ я чета въ очитъ му.

— Смилъ, ти криешъ нѣщо отъ менъ, кажи ми. Сега сж днитъ, когато можемъ да понасяме всѣкакъвъ видъ страдания.

— Щомъ толкова много настоявашъ ще ти кажа. Бати Крумъ е въ Пловдивската болница. Загубилъ е лѣвата си ржка . . . Оставихъ мама и Людмила при него. Тѣ се държатъ отлично и благодарятъ на Бога, че се е отървалъ толкова леко.

Азъ въздъгнахъ облекчена.